

[Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen.] 55.000 kr. Pr. 1. april 1970 var det nede på 31.000 kr. Pr. 1. oktober 1970 var det nede på 10.826 kr. Pr. 1. april 1971 er det karakteriseret som kun ganske ubetydelige beløb, formentlig et beløb på højst 3.000 eller 4.000 kr.; jeg har ikke det nøjagtige tal her. Men det viser, hvor radikalt honorarsænkningen er gennemført i de tilfælde, hvor arbejdet kunne henlægges til det tjenstlige.

Det andet spørgsmål, som hr. Lysholt Hansen stillede mig, vedrørte stillingsvurderingsrådet og dets arbejde. Jeg har herom fremsendt en skrivelse til finansudvalget, og det var også den, hr. Lysholt Hansen henviste til. Jeg har ikke haft lejlighed til senere at drøfte denne skrivelse med finansudvalget, men dertil er jeg naturligvis ganske overordentlig villig.

Må jeg sige, at stillingsvurderingsrådets hovedopgave var at foretage stillingsbeskrivelser forstået som en beskrivelse af den konkrete arbejdsopgave, der faktisk var tale om. Stillingers oprettelse og deres arbejdsmæssige indhold bestemmes af lovgivningsmagten i vid udstrækning, for styrelsernes vedkommende af chefen, og ændringer i en stillings indhold skal i øvrigt aftales med de vedkommende organisationer. Derimod skal stillingsvurderingsrådet beskrive omfanget og arten af et arbejde, men det skal altså ikke udarbejde selve arbejdsinstruksen, og det skal heller ikke tage stilling til, hvorvidt et arbejde skal udføres som tjenstligt eller ikke-tjenstligt arbejde.

Men som jeg sagde før, er jeg parat til en yderligere uddybning af det notat, der er sendt til finansudvalget, såfremt man måtte ønske det fra finansudvalgets side.

Lysholt Hansen: Jeg vil gerne sige tak for de svar, vi har fået. Må jeg have lov til om hele honorarordningen at sige, at nu fik vi jo en forklaring fra lønningsministeren. Finansministeren var ikke noget øjeblik i tvivl om for sit vedkommende, at honorarerne skulle bortfalde, indtil man havde fundet en

ordning — og der var ellers et betydeligt antal honorarer på forsvarsministeriet.

Det, jeg har anket over, er, at man har handlet så vidt forskelligt fra ministerium til ministerium. De, der har været mest pågående, har uden forbehold fået en godkendelse senere, andre har ikke fået det, og det er det, jeg har anket over. Det er ikke en måde at handle på, og jeg tror, jeg kan sige efter det svar, vi har fået fra finansministeren, at han har givet tilslutning til, at sådan kan man ikke gøre; det har bare intet formål at forfølge denne sag.

Men jeg vil gerne have lov at sige til finansministeren, som nu prøvede at gøre det til et spørgsmål om tjenestemandsløvs og forhandlinger med organisationerne, at det er det ikke. Dette er først og fremmest et spørgsmål om at få en virkelig beskrivelse af funktionerne og få disse funktioner, som nu ønskes vederlagt, behandlet i lønningsrådet, inden vi får dem i finansudvalget. Det er bl. a. derfor jeg ikke mente, det var rigtigt at overlade det til finansministeren i sommerferien, og jeg synes også, det var synd at ødelægge finansministerens sommerferie med at gennemgå de foreløbig ca. tusind ben, der var tale om. De, der har ophævet ordningen, må også være med til at sikre sig, at det, der er vedtaget, gennemføres på en forsvarlig måde.

Jeg vil ikke sige og har ikke sagt, at der ikke er arbejde, der skal vederlægges, men jeg må nu nok sige, at det for os må være et hovedprincip, at hvis der er arbejde, der skal vederlægges, ser vi helst, at det udføres af andre, at arbejdet overdrages til andre som et led i deres stilling, i stedet for at man vederlægger det til folk i højt lønede stillinger, folk, som har lønninger på fra 100.000 kr. op til 150.000 kr. Når først man når op i de lønninger i statens tjeneste, har man faktisk ikke tid til at lave ret meget mere ved siden af, og derfor må det normale være, at sådant arbejde udføres af andre.

I anledning af de bemærkninger, finansministeren i øvrigt gjorde om socialdemokratiets